

Written by
Monday, 26 February 2007 08:15 -

ஐந்தாம் பத்திரிகை காமம் ளதே தனது ஆறு வயது மகனோடு பசேபு பல மாதங்களாகி விட்டது. ஓரே வீட்டில்தான் இருக்கிறார்கள், ஆனால் இப்படியொரு நிலைமை. பரிபாய் நாக்புரவோக்கும் அப்படித்தான் சில சமயம் பெரிய மகனோடு பசே நேரம் கிடக்கவும், அதுவும் அவன் விழித்துக் கொண்டிருந்தால்.

மகராஷ்டிரா மாநிலம், கோண்டியா மாவட்டம், திரோடா என்ற சிறு ஊரில் ரவேண்டாபாய், பரிபாய் போலவதோன் நிறுக்கணக்கான பெண்களின் அன்றாட வாழ்க்கை இருக்கிறது. ஓவ்வொரு நாளும் அவர்கள் நான்கே மணி நேரம்தான் வீட்டில் ஓய்வெடுக்க முடியும் (அது ஓய்வா உறக்கமா?) இப்படி வயிற்றுப்பாடக்காக நாள்தோறும் போக, வரசுமார் 150 கி.மீ. பயணப்பட்டு அல்லலுப்படும் அவர்களுக்கும் கிடக்கவும் சொற்பக்கிலி வறும் முப்பது ரூபாய். விடியற்காலம் 6 மணி நாள்கள் அவர்களோடு சேர்ந்து ரயிலுக்குப் புறப்பட்ட நேரம் அது. அவர்கள் அதற்கு இரண்டு மணி நேரம் முன்பு எழுந்திருந்தால்தான் வீட்டு வலகைகளை முடித்துக் கொண்டு கிளம்ப முடியும்.

""சாப்பாடு சயித்து முடிச்சு, துவதைத்து, பெருக்கி, சூத்தம் சயித்து, கழிவி எல்லா வலையும் முடித்து விட்டனே"" பரிபாயின் கூரலில் ஒரு நிறைவு ""இப்ப நாம எவ்வளவு வணும்னாலும் பசேலாம்", என்றார். அந்த நேரத்தில் அவர் வீட்டில் எல்லோரும் அசந்து திங்கிக் கொண்டிருந்தார்கள். ""பாவம், பொழுதுக்கும் வலே சஞ்சி சோர்ந்து போயிடுதுங்க"" என்றார் பரிபாய். ""நீங்க சோர்ந்து போவலியா?" என்ற என்களேவிக் கு அவர் சொன்ன பதில்: ""இல்லாம? வறேன்ன சயிய? வறே வழியில்லே.""

Written by
Monday, 26 February 2007 08:15 -

ரயில் நிலையம் சனெற்போது பரிபாய் போலவே வறோ வழியில்லாத ஏராளமான பணைகள் ரயிலுக்குக் காத்துக் கொண்டிருந்தார்கள். அது எனக்கு விசித்திரமாகத் தோன்றியது. அவர்களில் யாரும் வேலைதேடி கிராமத்திலிருந்து நகரங்களுக்கு ஓடவில்லை; மாறாக, சிறு நகரத்திலிருந்து கிராமம் நோக்கி வேலை தேடிப் போகும் அவர்கள் நாடோடிக் காலிகள்.

ஓவ்வொரு நாளும் கிராமத்தில் விவசாயக் காலி வேலை செய்ய வேண்டும். வார விடுமுறை என்ற பசேச்சே இல்லை. திரோடாவில் எந்த வேலைகளும் கிடையாது. கோண்டியாவில் உள்ள "கிசான் சபா'வின் (விவசாயச் சங்கம்) செயலர் மகநேத்ரீர வால்டே சொன்னார்: "இந்த வட்டாரத்தில் பீடித் தொழில் அழிஞ்சுபிறகு இங்க ஒரு வேலையும் இல்லை."

அக்கம் பக்கத்திலிருந்து 5,6 கி.மீ. நடந்துதான் தினமும் அவர்கள் ரயில் நிலையத்துக்கு வரவேண்டும். "விடிக் காலமே 4 மணிக்கு எழுந்திருச்சி, வேலை எல்லாம் முடிச்சு ஸ்டேசனுக்கு நடந்துமுன்னா போய்ச் சரே 7 மணி ஆயிடும்." அடிச்சுப் பிடிச்சு வண்டிக்குள் ஏறினா, கட்டத்தோட கட்டமா சால் வா கிராமத்துக்குப் பயணம் போக 2 மணி நேரம் பிடிக்கும்.

அந்தப் பணைகளின் கண்களில் சோர்வு, முகங்களில் கனத்த களைப்பு, பசி, அரைத்தடுக்கம். அமர்ந்து ஓய்வாகப் பயணம் செய்யலாம் என்றால் இடமும் கிடக்காது. அப்படி அப்படியே தரையில் உட்கார்ந்தவாறும், ரயில் பெட்டிகளின் உள்சுவரில் சாய்ந்தவாறும் அந்த இரண்டு மணி நேரத்துக்குள் அவரவர் வேலை செய்யும் இடம் வருவதற்குள் முடிந்தவரை குட்டித் தடுக்கம் போட்டுக் கொண்டே வந்தார்கள்.

Written by

Monday, 26 February 2007 08:15 -

""திரும்ப வீட்டுப் போய்ச் சரே ராவுலே 11 மணி ஆயிரும். தலையச் சாச்சுப் படுக்கறதுக்குள்ளாற நடுநிசி ஆயிரும். மறுபடி அடுத்தநாள் காலையில் 4 மணிக்கு முழிக்கணும்"" என்று விவரித்த ரேவண்டா பாய் ""என்னோட சின்னப் பையன் முழிச்சிருந்து பாதத்துப் பேசி ரொம்ப நாளாயிடுச்சி"" என்று சொல்லிச் சிரித்தார். சிரிப்பு வருத்தத்தில் நனைந்திருந்தது — ""அப்படி என்னகைக் காவுது ஒரு நா, பசங்க அவுங்கவங்க பத்தவங்கப் பாத்தாக்க அவுங்கதான் அம்மாவான்னு தோணிரும்"" என்றார் அவர்.

நிறைய பிள்ளைகள் பள்ளிக்கூடம் போகாம பாதியிலேயே நின்று போகும் படிக் வகைக் வசதி கிடையாது; அப்படியும் போகிற பிள்ளைகள் நன்றாகப் படிக் காது. ""வீட்டுல இருந்து கவனிக்க, படிச்சியான்னு ககேக், கொள்ள ஆளு கிடையாது"" என்றார் பரிபாய். சில பிள்ளைகள் கிடகைக்கிற வலையைச் செய்யப் போவதும் உண்டு.

திரோடா பள்ளி ஆசிரியர் லதா பாபங்கர் சொல்வதுபோல, ""அவங்க நல்லா படிக் மாட்டாங்க. அதுக்கு அவுங்கள குத்தம் சொல்ல முடியாது." மகாராஷ்டிர அரசாங்கத்ததைதான் குறை சொல்ல வேண்டும்; இந்தப் பிள்ளைகள் சரியாகப் படிக் கவில்லை என்றால், பள்ளிக்கூடம் சரியாகச் செயல்படவில்லை என்று காட்டி அரசாங்கமே உதவிகளை நிறுத்தி விடுகிறது; மாணவர்களுக்குத் தங்களால் முடிந்த உதவிகளை ஆசிரியர்கள் செய்தாலும், தரேவுகளில் தரேவ் விகிதம் சரியில்லை என்று அந்த ஆசிரியர்களையே அரசாங்கம் தண்டிக்கிறது. இதனாலும் கூட மாணவர்கள் பள்ளிக்கூடம் போவது மௌன் மௌன் குறைந்து நின்றும் போகிறது.

Written by

Monday, 26 February 2007 08:15 -

ரயில் ஓட்டத்தோடு குலுங்கும் தரையில் உட்கார்ந்திருந்த சகுந்தலா பாய் அகலோஷ்டே கடந்த 15 வருடமாக இப்படித்தான் வலையைக் குப்போய் வருவதாகச் சொன்னார். பண்பிக்கைகள் ஏதாவது வந்தாலோ, மழை வந்தாலோதான் இடையில் அவர்களுக்கு ஓய்வு கிடைக்கும்.

""ரொம்ப அபூர்வமாக ஒருநாள்கைக் 50 ரூபாய் கிடைக்கும். மத்தப்படி எல்லா நாளையுமே இருபத்தஞ்சுலரேந்து முப்பது ரூபாதான் கபிலி" என்றார் சகுந்தலா பாய். வளைய வலையை விட்டால் உள்ளூரிலேயே செய்வதற்கு எந்த ஒரு வலையையும் இல்லலை.

சிறு நகரங்களிலிருந்து இப்போதெல்லாம் பணம் பெரு நகரங்களுக்கு நகர்ந்து விட்டது. இங்கிருந்த மிச்ச மீதி சிறு தொழில் நிறுவனங்களும் முடங்கிப் போய் மூடப்பட்டது விட்டன. சிறு நகரங்கள் கண் எதிரே அழிகின்றன. அனகேமாக, பயணம் செய்து கொண்டிருக்கும் அத்தனைப் பெண்களும் முன்பு பிடிசுற்றிக் கொண்டிருந்தவர்கள். ""பீடித் தொழில் நசிஞ்சவடனே எல்லாமே அத்துப் போச்சி" என்றார் பரிபாய்.

""பீடித் தொழிலே சிறு தொழில்தான். எங்கே மலிவான உழைப்பு கிடைக்கிறதோ அந்த இடத்துக்கு பீடித் தொழில் நகர்ந்துவிடும்" என்கிறார் கே.நாகராஜ் என்கிற "மிட்ஸ்" (வளர்ச்சி பற்றிய ஆய்வு நிறுவனம், சின்னம்) நிறுவன ஆய்வாளர். அவரது ஆய்வின்படி, ""பீடித் தொழில் வகைவகைமாக இடம் மாறிவிடும். இதனால் கபிலிகள் படுகிற பாடசொல்லிமாளாது. கடந்த 15 வருடங்களில் நிலைமை படும்போசமாகி விட்டது."

Written by

Monday, 26 February 2007 08:15 -

கிசான் சபாவைச் சேர்ந்த பிரதீப் கஹ்ரூப்பி, ""கோண்டியா பகுதியின் பீடித்தொழில் உத்தரப் பிரதேசத்துக்கும் சட்டீஸ்குக்கும் இடம் பெயர்ந்து விட்டது."

ஒரு பெண் ரயிலில் தினமும் நடக்கிற ஒரு வடிகையான அவலத்தை விவரித்தார். அவர்கள் யாருமே பயணச்சீட்டு வாங்குவதில்லை. சீட்டு வாங்குவதானால் வாங்கும் காலி இதற்கே காணாது. அதனால், அவர்களாகவே ஒரு "சிம்பிள் வழி" கண்டுபிடித்தார்கள்.

பிக்கட் பரிசோதகர் வந்தால் ஆளுக்கு 5 ரூபாய் கொடுத்து விடுவார்கள். ரயில் பயணச்சீட்டு இப்படியும் தனியார் மயமாகி விட்டதென்றால் பார்த்துக் கொள்ளுங்கள். அந்த 5 ரூபாய் கட்ட அவர்களின் உழைப்பை, காலியை வைத்து ஒப்பிட்டால் பெரிய தொகைதான்; ஆனால் பரிசோதகர்கள் சும்மா விட்டுவிடுவதில்லை, மிரட்டிப் பறித்து விடுவார்கள்.

""என்னோட பெரிய பயணச் சில சமயம் சைக்கிளில் கொண்டு போய் ரயில்வழி ஸ்டேஷனுக்கு விடுவான். அன்றைக்கெல்லாம் அங்கயே இருந்து கொண்டு ஏதோ கொஞ்சம் காலிக் குவிலே கிடைச்சாலும் தடிப் பிடிப்பான். என்னோட பொண்ணு வீட்டுல சமைக்கும். அடுத்தவன் அண்ணனுக்குச் சோறு கொண்டு போய்க் கொடுப்பான்" என்று தன்குடும்பத்தின் பாட்களையைச் சொன்னார் ப்ரிபாய்.

இதையே வறோ வார்த்தைகளில் சொன்னார் கிசான் சபா செயலர் வால்டே: ""ஒருத்தர் காலிக் கு மணு பரே உழைக்கிறாங்க பாருங்க." ப்ரிபாயின் கணவர் ஏதாவது விலை கிடைத்துப் போனால், அதையும் சேர்த்து, ஒரு நாளாகக் குடும்பத்திற்கு

Written by

Monday, 26 February 2007 08:15 -

100 ரூபாய் கிடைப்பதே பெரிசு. சில நாட்களில் பெரியவனுக்கும் சரி, தந்தைக்கும் சரி இரண்டு பேருக்கும் வலேகை கிடகைக் காமல் போய் விடும். ரசேன் கார்டு கட்ட இல்லாத அந்தக் குடும்பம் அப்படிப்பட்ட நாட்களில் தவித்துப் போகும்.

பயணத்தில் வழியறே ரயில் நிலையங்களில் காண்டிராக்டர்கள் மலிவான கலிக் குழைப்பாளிகளைப் பிடிக்க, கழுகுபோலக் காத்திருந்தார்கள்.

...

பிரபாய், ரவேண்டா பாயபோடும் பயணம் செய்த நாங்கள் சால்வா நிலையத்துக்குப் போய்ச் சரே காலை 9 மணி ஆகிவிட்டது. அங்கிருந்து வலேகை நடந்த கிராமம் ஒரு கி.மீ. தொலைவு; பிறகு வயல்களை நோக்கிப் போக கட்டுதலாக ஒரு 3 கி.மீ. அந்த 3 கி.மீ. தொலைவும் தலையில் தண்ணீர் பானையைச் சும்ன்து கொண்டு பிரபாய் போட்ட நடையோடும் எங்களால் போட்டி போட முடியவில்லை.

அற்பக்கலிக் கு அவர்கள் வலேகை செய்த நிலத்தின் சொந்தக்காரர் பிரபாகர் வஞ்சாரவேகும் போதாத காலம்தான். விவசாய நெருக்கடி அவரையும் பதம் பார்த்துவிட்டது. அவருக்குச் சொந்தமாக 3 ஏக்கர் நிலம் இருந்தது; தவிர அவர் 10 ஏக்கரா குத்தகைக்கு எடுத்திருந்தார். "கட்டுப்படியாகாத விற்பனை விலை எங்களையும் வயிற்றில் அடிக்கிறது" என்றார் பிரபாகர். "கிராமப்புற வறுமையைச் சமாளிக்க முடியாத பாரம்பரியக் குடிகளும் எங்கெங்கோ இடம் பெயர்ந்து விட்டதால்தான் திரோடாவிலிருந்து பொம்பிளை ஆட்களைக் கலிக் கு வகைக்கிறோம்" என்றார் அவர்.

Written by

Monday, 26 February 2007 08:15 -

இந்தக் கிராமம் உள்ள இடம் கிழக்கு விதர்பா தற்கொலைகள் பெருகி அழிந்து கொண்டிருக்கும் பிரச்சினையைக் குரிய பருத்தி விளையும் பகுதியிலிருந்து வகை தொலைவில் இருக்கிறது இப்பகுதி. வஞ்சாரே நெல் பயிரிடுகிறார். மிளகாய் போல வேறு சில பயிர்களும் போடுகிறார். தற்சமயம் அதற்குத் தான் ஆட்கள் வந்திருக்கிறார்கள். ஒவ்வொரு நாளும் வேலை முடிவதற்குள் பொழுது சாய்ந்துவிடும். பிறகு ஆட்கள் ரயிலடியை நோக்கி நடப்பார்கள் அதற்கு ஒரு மணி நேரம் பிடிக்கும்.

அதற்குப் பிறகும் ஊர் திரும்பும் ரயில் வருவதற்காக ஒன்றரை மணி நேரம் காத்திருக்க வேண்டும். இரவு 8 மணிக் குத்தான் ரயில். திரோடா போய்ச்சரே 10 மணியாகும், அதற்குள் உறவுகள் உறங்கிப் போகும். விடியலில் வேலைக்கு அவர்கள் கிளம்பும் போதும் குடும்பம் உறங்கிக் கொண்டிருந்தான் இருக்கும். "இதுல எங்களுக்கு என்ன குடும்பம், என்ன வாழ்க்கை, சொல்லுங்க" என்று கட்டோர் ரவேண்டா பாய்.

காலையில் வீட்டிலிருந்து கிளம்பி, இரவு திரும்பி வந்து சரேவதற்குள்ளாக அவர்கள் சூமார் 170 கி.மீ. தூரம் பயணம் முடிக்கிறார்கள். ஒவ்வொரு நாளும், வாரம் முழுவதும், ஒரு 30 ரூபாய் கலிக்காக.

"11 மணிக் கு வீட்டு திரும்புவோம். சாப்படுவோம், தங்குவோம்" பரிபாய் விவரித்தார். இதோ, இன்னமும் நான்கே மணிநேரத்தான் மறுபடி அவர்கள் எழுந்திருக்க வேண்டும். மறுபடி ஓடத் தொடங்கி விடவேண்டும்.

கட்டுரையாளர்: பி. சாய்நாத்.

Written by

Monday, 26 February 2007 08:15 -

மலம்: தி இந்து, 24.1.2007.

மொழியாக் கம்: பஷீ ர்.